

Koitti kohta viikonloppu,  
aika kauhea koviksen.  
olin tuota tuumiskellut,  
vielä harkinnut vähäsen,  
kuinka kaadan kaikki gimmat,  
heitä viiksehen vetäsen.

Istuin rattiin Lamborghiinin,  
nahkapenkille pemahdin,  
päästin voimat valloillensa,  
konit korskeat viritin,  
mylvähteli hieno rauta,  
suurta vauhtia janosi.

Nousi katku asvaltista,  
savu sankea kohosi,  
kumi luisti perkeleesti,  
viiva mustana eteni,  
lähtiessään katsomahan  
noita narttuja kovia,  
kiiman, kuuman polttamia.

Ajoin keskustaan satasta,  
näytin mallit mahtimiehen,  
jot´ ei kahlitse kamalat  
rajotuikset raukkamaiset,  
ne on köyhien varalle,  
pelokkeena pelkureille.

Lambon parkkihin peruutan,  
rehvakkaasti retkutellen,  
tulen mestoille menoihin,  
pubin suuren saapuville,  
sinne hurmaavaan hämyhyn,  
nousen baarijakkaralle.

Nakkaan rennosti resuten  
iloliemen linjakkaasti,  
katson gimmoja himolla,  
sutturoita silmäelen,  
halu palleissa pakotti,  
nainen täytyy kohta saada.

Huomaan pikkusen sivussa,  
nurkkapöydän tienovilla,  
huoran käytetyn näköisen,

tarkoitukseen verrattoman.  
Heitän rennosti hetulat,  
nostan naisen nurkastansa,  
läpsin korville vähäsen,  
pakaroille paukuttelen.

Gimma kuumenee kohisten,  
himoissansa huohottaapi,  
suuta suikkaapi nätisti,  
pusun painaa poskelleni.  
Sitten löysääpi hamosen,  
keikuttelee lanteitansa,  
tussu paljaana läheten,  
kaataa miehen kanveesille.

Temput tempaisen äkisti,  
panen huoraa perkeleesti,  
kunnes huutaa tuo hetale,  
karjuu lailla lahdattavan.

Se on pantava pakosta,  
aika poika ollaksensa.

Äiti huolissaan kotona  
odottavi sielu täynnä  
huolta, murhetta pojasta,  
rakkaudella kasvatetun,  
noilla neuvoilla hyvillä,  
miehen mallin maininnoilla.